

חבורה דברים

לעילוי נשמתן של אהרן בן מרדכי ורעייתו סולמנה בת ר' שלמה ואסתר – לעילוי נשמתן של אהרן בן משה ורעייתו פרלה בת עמרם
לע"נ לוסית סוליקא – לע"נ דוד בן י-הודה – לע"נ מימון בן שמואל

TICHA BÉAV

ראש השנה יח.

מתני' על ששה חדשים השלוחין יוצאין: על גיסן מפני הפסח, על אב מפני התענית, על אלול מפני ראש השנה, על תשרי מפני תקנת המועדות, על כסליו מפני חנוכה, ועל אדר מפני הפורים. וכשהיה בית המקדש קיים — יוצאין אף על אריר מפני פסח קטן. **גמ'** וליפקו נמי אתמוז וטבת! (י"ח:) דאמר רב חנא בר ביזנא אמר רבי שמעון חסידא, מאי דכתיב: "פה אמר ה' צבאות צום הרביעי וצום החמישי וצום השביעי וצום העשירי יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה". קרי להו "צום", וקרי להו "ששון ושמחה"! בזמן שיש שלום — יהיו לששון ולשמחה, אין שלום — צום. אמר רב פפא, הכי קאמר: בזמן שיש שלום — יהיו לששון ולשמחה, יש שמד — צום, אין שמד ואין שלום — רצו מתענין, רצו אין מתענין. אי הכי, תשעה באב נמי? אמר רב פפא: שאני תשעה באב, הואיל והוקפלו בו צרות. דאמר מר: בתשעה באב חרב הבית הראשונה ובשניה, ונלקדה ביתר, ונחרשה העיר

תענית ל.

תנו רבנן: כל מצות הנוהגות באבל — נוהגות בתשעה באב; אסור באכילה ובשתיה, ובסיכה, ובנעילת הסנדל, ובתשמיש המטה. ואסור לקרות בתורה ובנביאים ובכתובים, ולשנות במשנה בתלמוד ובמדרש ובהלכות ובאגדות. אבל קורא הוא במקום שאינו רגיל לקרות, ושונה במקום שאינו רגיל לשנות, וקורא בקינות באיוב, ובדברים הרעים שבידמיה. ותינוקות של בית רבן בטליו, משום שנאמר: "פקודי ה' ישרים משמחי לב"

מגילה ה.

אמר רבי אלעזר אמר רבי חנינא: רבי נטע נטיעה בפורים, (ה' ב) ורחץ בקרונה של צפורי בשבעה עשר בתמוז, ובקש לעקור תשעה באב — ולא הודו לו. אמר לפניו רבי אבא בר ובדא: רבי, לא כך היה מעשה. אלא תשעה באב שחל להיות בשבת הנה, ודחינוהו לאחר השבת. ואמר רבי: הואיל ונדחה — דחה, ולא הודו חכמים. קרי עליה: "טובים השנים מן האחד".

תוספות : ובקש לעקור תשעה באב ולא הודו לו.

קשה היכי סלקא דעתך דהאי תנא [דרבי] היה רוצה לעקור ט' באב לגמרי והא אמרינן (תענית דף ל:) כל האוכל ושותה בתשעה באב אינו רואה בנחמה: של ירושלים ועוד דהא אין בית דין יכול לבטל דברי בית דין חבירו אא"כ גדול הימנו בחכמה ובמניין ויש לומר דלא רצה לעוקרו אלא מחומרא שיש בו יותר משאר תעניות אי נמי יש לומר דרצה לעקרו מתשיעי ולקבעו בעשירי כדאמר ר' יוחנן (שם כט:) . אילו הואי התם קבעתיה בעשירי:

מנחות מח.

תני ר' חנינא טירתא קמיה דר' יוחנן שחט ארבעה כבשים על ב' חלות מושך שנים מהן וזורק דמן שלא לשמן שאם אי אתה אומר כך הפסדת את האחרונים

ד' כזשים - ואין הדין חלל שנים: שאם אי אתה אומר כן - לזרוק את שלא לשמה תחילה חלל את לשמו תחילה: הפסדת את האחרונים - כדאמר לעיל (מנחות דף מז:) אין לך דבר שנראה לשמן ונדחה מלשמן כגון הני דמשזרק ראשונים לשמן חו לא חזו הכך לשמן וכיון דנדחה מלשמן אין כשרין שלא לשמן כשאר כל הזבחים. ל"א שאם אי אתה אומר כן חלל ארבעתן לשמן הפסדת את הנזרקים צאחרונה דהא לא לריכי ופסולין:

מנחות דף מט.

בעא מיניה ר' חייא בר אבין מרב חסדא ציבור שאין להן תמידין ומוספין אי זה מהן קודם היכי דמי אילימא תמידין דיומיה ומוספין דיומיה פשיטא תמידין עדיפי דהוו להו תדיר ומקודש אלא תמידין דלמחר ומוספין דהאידינא תמידין עדיפי שכן תדיר או דלמא מוספין עדיפי דהוו להו מקודש..